

Pasaje pentru un context nou

18 mai 2005

Gili Cârstea

De multe ori în istoria mântuirii a venit un timp când versete sau pasaje relativ ne semnificative au devenit pietre unghiulare ale adevărului prezent, ducând lucrarea lui Dumnezeu pe un drum nebănuit până atunci. Când judecata a început cu “cei morți” ai casei Domnului, în 1844, câteva pasaje obscure, pe care creștinismul le aruncase demult la lada cu gunoi a teologiei moderne, au propulsat pe scena religioasă un alt popor al lui Dumnezeu, cu toată împotrivirea celei ce până atunci fusese Biserica. Atunci nu ne-a fost nici rușine, nici teamă că suntem sectari, că folosim versete scoase din context sau că forțăm Scriptura cu interpretări particulare. Am produs o interpretare profetică și o schiță a evenimentelor finale doar pe două versete (Numeri 14:34; Eze 4:6), iar ea s-a dovedit imbatabilă. Nu am așteptat aprobarea școlilor de teologie ca să ni se valideze adevărul nou descoperit despre sanctuar sau ziua ispășirii. Pasaje în general trecute cu vederea au devenit majore pentru ceea ce urma să devină Marea Mișcare Adventă. Pionierii acestei mișcări nu au inventat doctrine noi. Ei doar au descoperit și reactivat pasaje din Scriptură care stătuseră ascunse și inactive, al căror timp nu sosise, sau care nu se potriviseră vremurilor trecute.

Curajul și tăria lor spirituală a născut un popor cu o misiune mondială, cu o structură internațională și cu o viziune cerească, aceea a întreitei solii îngerești. Toate acestea cu un scop unic, acela de a oferi lumii o ultimă avertizare cu privire la scopurile lui Dumnezeu. Ei urmau să asigure ultimei generații “ultimele raze ale luminii harului.” Care erau acelea?

Unii au încercat să ne învețe, dar ne-am arătat destul de reticenți la propunerile lor. Am spus că ei aleg pasaje controversate, izolate sau scoase din context spre a-și susține părerile. Cineva chiar remarca plin de satisfacție că pasajele care vorbesc despre violența lui Dumnezeu sunt infinit mai numeroase decât cele care vorbesc despre mila Sa. Comunitățile noastre sunt învățate că suferința și moartea vin ca rezultat al păcatului și reprezintă pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere. Mari teologi adventiști spun bisericii că fenomenele naturale sunt “acte ale lui Dumnezeu” și folosesc nobilului scop de a obține ascultare prin constrângere. Pentru susținerea acestor “puncte de credință” se folosește argumentul majorității surselor. În Biblie sunt mai multe versete care vorbesc despre mânia

lui Dumnezeu și mai multe exemple de violență și moarte produse de Dumnezeu decât cele care vorbesc despre alte cauze. Tot la fel și în Spiritul Profeției.

Nu ne îndoim de faptul că Marea Mișcare Adventă își va îndeplini rolul încredințat ei. Dacă însă misiunea va trebui dusă la bun sfârșit, cei care își vor asuma această răspundere vor merge pe drumul pionierilor, dezgropând versete și pasaje aparent singulare, pasive, lipsite de importanță sau strălucire, și le vor așeza în cadrul adevărului prezent. Ei nu vor fi zdruncinați de opiniile sau dogmele școlilor de teologie. Dacă a sosit "ceasul judecății Lui," ei vor aduce în instanță orice mărturie, oricât de neînsemnată sau izolată, spre a determina un verdict conform cu adevărul. Pentru ei, justificarea caracterului lui Dumnezeu este mai importantă decât propria viață veșnică.

Paragraful de mai jos se încadrează în această categorie. El a fost printre noi timp de un secol, dar nu a fost prețuit, căci nu sosisse "ceasul judecății Lui," sau, mai exact, noi nu am considerat că acel ceas a sosit. Sunt puține asemenea paragrafe, dar acesta nu este un motiv ca forța lui să fie evitată sau neglijată. Luat în serios, el singur poate zdruncina din temelii dulcea încropeală laodiceană:

"Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferințe și moarte ca pornind de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului" (DA 460).

Satana făcuse pe oameni să creadă așa ceva. Și oamenii nu numai că au crezut o asemenea aberație, dar susțin acum că acesta este adevăr biblic și o doctrină la care biserica nu poate renunța sub nici o formă.

Cine are curajul să conteste o credință atât de veche, pe baza câtorva pasaje risipite prin cărțile sfinte, în clară opoziție cu doctrina oficială a bisericii? Poate nimeni. Și totuși, aceasta este o minciună a Satanei și nu va fi niciodată altceva.